

நற்றேற்று மாலதி நாட்டிலிருந்து திரும்பியிருப்பாள். அவளிடம் நாட்டுப் புதினங்களாகக் கடைக வணைடும். மனசு அவாப் பட்டது. நற்றேற்றே தொலைபேசியில் அழைத்திருக்கலாம். பயண அலுப்புகளின் மத்தியில் என் தொல்லை வறே அவளாக்கு வணைடாம், என்று நினதை துப் பொறுமகை காத்தனே.

என்ன விடப் பத்து வருடங்கள் இளையவளானாலும் நடப்போடு பழக்கக் கட்டியவள். நான் எனது சிறு குழந்தைகளுடன் ஜேர்மனிய வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த சில காலப் பொழுதுக்குள், ஒரு நாள் ஸ்டூட் கார்ட் புகையிரத நிலையத்தில் அவளை முதல் முதலாகச் சந்தித்தனே. அப்போதுதான் திருமணமாகி அவளும், அவள் கணவனும் கல்யாணக்களகை கலையாத புத்தம் புதுத் தம்பதிகளாய் திரிந்தார்கள்.

அவளது பச்சேசும், அவளிடம் இருந்த நாட்டுப் பற்றும், மூதற் சந்திப்பிலயே எனனுள் அவள் பால் ஓர் பிபிமானத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. தொடர்ந்த ஓரிரு முறைகளிலான சந்திப்பில் வயது வித்தியாசம் பாராது நாங்கள் நடப்பாகி விட்டோம்.

தமிழ்ப் பெண்களாகக் காணுவதே அரிதான அந்தக் காலகட்டத்தில், அவள் எனக்கு ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதமாகவே திரிந்தாள். அதனால் திரும்பும் என்றும் பாரக்காமல் மாதம் ஒரு முறையாவது பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு, ரெயினி ஏறி அவளைச் சந்தித்து வருவனே.

எனது பிள்ளைகளுடன் அவள் பச்சேசும் விதமே எனக்கு மகிழ்வட்டிவதாக இருக்கும். உறவுகள் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஒருவரும் இல்லாத அந்நிய தச்சத்தில், அவள் ஒரு மாமியாய், சித்தியாய்.. நிறு என்று என் பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதிகள் சொல்லும் போது ஒரு நெருக்கமான உறவு கிடத்தது விட்டதான உணர்வில் மனம் நிறைவனே.

எனது மகனுக்கு அவளை நன்கு பிபிக்கும். "மாலதி அக்கா! மாலதி அக்கா!" என்று அன்போடு பழகுவான். அவளும் அவனோடு அன்பாகப் பழகுவாள். எப்போதும் நாட்டைப் பற்றியே பச்சேசுவாள். "நாங்கள் எல்லாரும் எப்பிபியாவது நாட்டுக்குப் போயிடோணும்" என்பாள். ஏதாவது அந்தரம், அவசரம் என்று வந்தால் கிட்ட நம்பி அவளிடந்தான் எனது பிள்ளைகளை விட்டுச் செல்வனே.

என்னோடு பச்சேசும் போதெல்லாம் "அக்கா, எனக்குப் பிள்ளையள் பிறந்தால், ஒரு புத்துப், பன்னிரண்டு வயசுக்கு மலேகை அதுகளை இந்த நாட்டிலகை வகைச் சிருக்க மாட்டன். எப்பிபியாவது எங்கடகை நாட்டுக்குக் கிட்டிக் கொண்டு போடுவன். இங்ககை இருந்தால் பிள்ளையள் கட்டுப்பு போடுங்கள். நீங்களும் உங்கடகை பிள்ளையளகை பிறந்தநாள விழா, அது இதெண்டு சொல்லி ஜேர்மன் பிள்ளையளின் ரகை வீடுகளுக்ககோ அல்லது வறேகை ஜேர்மன் களியாட்டங்களகககோ விட்டிடாதகைங்ககோ" என்பாள்.

எனது பிள்ளைகள் வளர்ந்து கொண்டு வரும் போது அவள் சொன்னது போல வளர்ப்பது என்பது கடினமான காரியமாகவே இருந்தது. வகுப்புப் பிள்ளைகளின் பிறந்தநாள விழாக்களுக்ககோ, அல்லது எமது நகரில் நடப்பெறும் களியாட்டங்களகககோ என் பிள்ளைகள் செல்வகை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. புத்துப் பன்னிரண்டு வயது வந்ததும், அவர்களது பபிப்பகை குழப்பிக் கொண்டு, ஒரு சும்பிக நிலகை கு வராத எனது நாட்டுக்கு ஓடவும் முடியவில்லை.

அதன் பின்னான பொழுதுகளில் மாலதி என்னை அடிக் கடி கண்டித்தாள். "நீ நங்களக்கா, பிள்ளையெழுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சி இடம் குடுக்கிறிங்கள். இப்ப இந்த வயசிலை இப்பிடி ஜேர்மன் பிள்ளையினர்வை வீ டுகளுக்கு விட்டிங்கள் எண்டால், நாளகைக்கு 14, 15 வயசு வரக்கை பிஸ்கோவுக்கும் விட வணை டி வரூம்" என்பாள்.

ஓரு தரம் எனது மஃத்தவன் சினிமாப் பாடல் ஒன்றை மிகவும் ரசித்துக் கட்ட போது, அவள் அவளது கணவனோடு சரேந்து "பாருங்கோ அக்கா... இவன் கட்டே கிற பாட்டை! இவனக்கா மெதுமெதுவா நாட்டை மறக்கிறான். எல்லாம் நீங்கள் குடுக்கிற இடந்தான்.." எனக் கடிந்தாள்.

இன்னொரு தரம், மகை கல் ஜக்சனின் பாட்டு ஒன்று தொலைக்காட்சியில் போன போது, தொலைக்காட்சியின் சத்தத்தையும் கட்டி விட்டு, உடம்பை நளித்து நளித்து ஓரு ரசனையுடன் அவன் ஆடிய போது, அவள் போட்ட கச்சலில் நானே ஆடிப் போய் விட்டனே.

அவளது இந்த உபதேசங்கள் எமக்கிடையேயான நட்புக்கு எந்தக் குந்தகமும் விளைவிக் காத போதும், அவள் சொல்வது போல என்னால் என் பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியவில்லை என்பதால் அவளிடம் அடிக் கடி சலெவதை நான் தவிர்த்துக் கொண்டனே.

இந்த இடையில் அவளுக்குமும் ஓவ்வொன்றாக மஃன்று குழந்தைகள் பிறந்து விட்டார்கள். அந்த சந்தோசங்களில் கலந்தும், அடிக் கடி தொலைபேசியில் கதைத்தும் எங்களக்குள்ளான உறவைத் தொலைத்து விடாது காத்து வந்தனே.

ஆனாலும் காலப் போக்கில் ஐரோப்பிய அவசரங்களக்குள் தொலைபேசும் இடவைளிகள் கட்டி நீண்டுகொண்டே போயின. அவளது பிள்ளைகளும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அவளுக்கான அவளுடைய நேரங்களும் குறுகிப் போயின. நேரடிச் சந்திப்புகள் மிகவும் அரிதாக, இப்பித்தான் ஏதாவதொரு விடயம் சாட்டாக வரூம் போது தொலைபேசிக் கொண்டோம்.

இப்போது அவள் நாட்டுக்குப் போய் வந்தது சாட்டாகி விட்டது. அழைத்தனே. தொலைபேசியின் சில தரச் சிணுங்கல்களுக்குப் பின்பே இணைப்பில் வந்தாள். கொஞ்சம் களைப்பாக இருந்தாள். பயண அலுப்பு இன்னும் தீரவில்லை என்பது தெரிந்தது. பின்னணியில் "சுற்றிச் சுற்றி வந்தீ க..." படையப்பா படப் பாட்டு சத்தமாகக் கட்டது.

"கொஞ்சம் சத்தத்தைக் குறை" என்று திரும்பிக் கத்தி விட்டு, "இவன் சஞ்சுதன் அக்கா, படையப்பா பாட்டுப் போடாமல் சாப்பிட மாட்டான். ஓரு நாளகைக்கு மஃண்டு தரத்துக் குக்க குறையாமல் எங்கடவை ட்டை படையப்பா ஓடுது." சலிப்படைந்த பாவனையுடன் பேசினாலும் அதைச் சொல்லும் போது ஏதோ ஓரு பெருமிதம் அவள் குரலில் ஒலித்தது.

"எப்பிடி நாடு இருக்கு?" நான்தான் ஆவலோடு கட்டனே.

"சா.. அதையனே கட்டே கிறிங்கள் அக்கா? ஓரே இலையான்.. வயெயில்.. சீ .. எண்டு போச்சுது."

தொடர்ந்து நிறையவே கதைத்தோம்.

“இனி எப்ப நாட்டுப் பக்கம் போற ஐயியா?”

“நாட்டுக்களோ..! இதுதான் கட்சியும் மூதலும். இந்தப் பிள்ளையளால அத்தைத் தாங்களோது. பாவம் பிள்ளையள். அந்த வய்யிலும்.. இலையானும்.. காய்ஞ்சு போய்க் கிடக்கு எல்லாம். இதுக்குள்ளை நுளம்பு வறே. இதுகளுக்கு அந்த நாடு ஒத்து வராது. இனி அந்தப் பக்கமே போறலே லை எண்டு தீர்மானிச்சிட்டன்.”

பசுவது மாலதிதானா? மனசு வினாவியது. அதற்கு மலே எனக்குப் பச்சே வரவில்லை.

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□

4.11.2004

[உங்கள் கருத்துக்களுக்கு](#)